

ommeti rómo posse, — ta süddä jái üsna kurwaks.

Kui ta sedda veel móttles, náaggi ta kirriko õppetaja ühhelt poolt ja se illusa riettega priske nore naesterahwa, kellel temma siin Ma peál ikka paradisi pólwe arwas ollewad, teiselt poolt teine teise wasto tullewad. Nemmad fónnelesid teine teisega. Zawet sai agga wiimsed sannad kuulda, mis naesterahwas kirrikoõppetajale wastas: „Pahhemaks ja ikka pahhemaks, — se on raske katsminne, mo joud taahhab lõppeda, — agga Jummal on armolinne, kül ta ommal aial ommeti aitab.”

Enne kui nemmad teine teisest lahkusid, kulis ta veel õppetaja ütlewad: „Ma olleksin jo ennema teie jure tulnud, agga mul on nüüd monni aeg mo foggodusses paljo häddha ja willetsust olnud, et peásnud tullemaga.”

Zaweti Pea jái norko, móttles: „Neil kahhel ka murret! — Nüüd ma ussun, et Kaarlis digus on. Jummal läkkitab meile

önn ja önnetus, nenda kui ta sedda kelle gile heaks arwab.”

Zouna aegas wöttis ta omma leiwa tükki pouest ja hakkas sedda närrima. Sel aial tuullid need kaks herrat, kes iggapääw sealt móda käisid. Teine ütles: „Posle meie seisus kita ühti, — ná, se wannamees seál, leiwa tük käes, mis temmal murret!” —

Zawet naeratas, — ja teine herra andis temmale hõbbe rahha.

Záanna õhto läks Zawet rahholissema mësega foio, kui ias enne. Beel rõömsamaks sai ta, kui foddo kulis, et Kaarli nattoke parram olli. Teisel hommikul läks ta Kaarli juure, räkis, et temmal rummalad mótted olnud, — mis ta nainud ja kuulnud, ja mis ta se peale isseeneneses móttelnud. Za olli selle ühhe páwaga ni paljo õppinud, et ta mois-tis pitka jutto räkida Jummala surussest, hallastussest, heldussest ja tarkussest. Mois-tis ka üttelda, mis Kaarli temmale piiblist luggenud: „Jehowa önnistaminne, se teeb rikkaks.” (Opp. Sann. 10, 22.) „Monni